

20.25x26.98	1	50	עמוד	הורים וילדים	11/11/2015	50438227-1
תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוע - 5615						

תאטרון

אלון קרניאל

ההצגה הראשונה שלנו

הזמן הכי ארוך שהתאומים הצליחו לשבת במקום אחד בלי לזוז היה רבע שעה. ואז עלה המסך

בגיל שנתיים וחצי החלטנו שהגיע הזמן להכניס קצת תרבות לתאומים. וכך, בשבת בבוקר, יצאה משפחתנו, בהרכב מלא, למוזיאון תל אביב כדי לחוות את ההצגה הראשונה בחיי הבנים. "מחסן השטווים של דתיה" מבית תיאטרון אורנה פורת. האמת היא שקצת פחדתי והיו לי הסיבות המוצדקות שלי. עד אותו יום, הזמן הכי ארוך שהבנים שלי הצליחו לשבת במקום אחד בלי לזוז היה רבע שעה, וגם זה רק בזכות העובדה שהם היו קשורים לכיסא. לצערי, המוזיאון לא ממש מספק את פונקציית הקשירה הכל כך נחוצה במצבים כאלה. הגענו למוזיאון קצת לפני תחילת ההצגה. בעוד אני ממתין בתור לכרטיסים, התחיל צמד הנינג'ות להיותלות על מעקות הכניסה של המוזיאון ולבצע עליהם תרגילי מתח בעידודה של דנה שנהנתה מהמופע. מי שקצת פחות התלהבה מפרץ החיים שהופיע

מולה הייתה השומרת שהכל התנהל מתחת לאפה. אחוז בכרטיסים ומנסה לשמור על קור רוח נתתי לה את המבט הכי מתנצל שאני יודע לייצר. היא בתגובה נתנה לי מבט חצי מרחם-חצי מאיים, שבעיקר מבהיר שאם היה לבנים הינך קפדני יותר כל זה לא היה קורה.

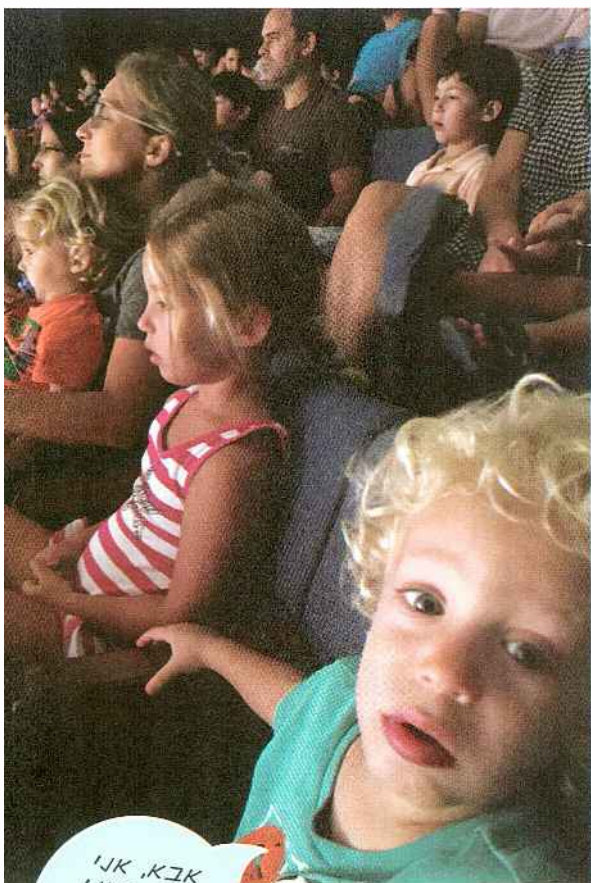
עד הכניסה לאולם, הבנים, בליווי אחותם הגדולה, עוד הספיקו לרוץ במעגלים סביב עצמם, להתרסק, לדרוש אוכל ולצעוק. בקיצור, לעשות את כל הדברים התרבותיים שקוף ממוצע עושה בספארי.

אלא שאז זה קרה. נכנסנו לאולם והבנים כאילו כושפו. מאותו רגע, במשך כמעט שעה של הצגה, ישבו הבנים מהופנטים מול הבמה, הצבעים והשירים. קסם התיאטרון עשה את שלו והבנים נשבו בתוכו בצורה הכי מוחלטת שיש. בדרך הם גם למדו איך נולד הצבע הורוד ושמי שלא מביט מפסיד. מה אני אניגד לכם, מהפכת התרבות זה כאן ועכשיו. אז נכון, העובדה שהברחנו ביסלי לתוך האולם עזרה לשמור על ריכוז מלא, אבל בניסיון לתרבת את פראי האדם, המטרה מקדשת את האמצעים. אם אמא שלי הייתה מהנכת אותי קצת יותר בקפדנות, זה בטח לא היה קורה...

בסיומה של ההצגה האופוריה הייתה כה גבוהה שהחלטנו להמשיך את הבילוי במוזיאון בתערוכה לכל המשפחה, "על קווי הרמיון" שמה. ואף שהבנים דווקא נהנו מלהפעיל את

הרמיון, השומרת התורנית לא הייתה כל כך סבלנית, כשהבנים היה מכוון בעיקר כדי למצוא דרכים לפרק את המוצגים בתערוכה. יצאנו מהמוזיאון בצהריים. אנחנו מרוצים והילדים עמוסים בחוויות. כל הדרך הביתה הילדים שרו לנו "מה, מה, מה, מה אוכלים היום?", ואנחנו היינו קשוחים והבהרנו להם ש"אין פיצה!", כי חייבים להנך בקפדנות. בסוף נתנו להם פסטה.

אבא, אני חושב שאני אוכל הקטנה ואת לא קנית

הכותב, בן 37, הגיע לתחום במקרה, עורך דין בהשכלתו. נשוי למאיה ואב לדנה (בן חמש), לאמיר ותום (תאומים בני שנתיים וחצי). לנין החתול ולמאו הכלב